

viser at have fornøden Villie og Evne til at forhandle sig til rette, saa at vi ikke paa Grund af Arbejdsstridigheder skulde faa Arbejdsløsheden yderligere forøget; det vilde være yderst uheldigt og kunde maaske ogsaa bidrage til at svække Interessen for at bevilge de store Midler til at afbøde Arbejdsløshedsnøden med.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig og hurtig Fremme. Det er jo Tanken, at Loven skal træde i Kraft fra 1. November; men selv om Lovforslaget bliver underkastet Udvalgsbehandling, haaber jeg, at det vil lykkes at tilendebringe den saa tidligt, at Loven kan træde i Kraft til det paatænkte Tidspunkt.

Tvede: Dette Lovforslag henleder jo Opmærksomheden meget skarpt paa de „trange Tider, der langsomt skrider“, og som med uimodstaaelig Kraft kommer os nærmere og nærmere, Maaned for Maaned, ja, Dag for Dag. Arbejdet ebber ud, Maskineriet gaar i Staa, og Udsigten til at erhverve sig det daglige Brød bliver for mange vanskeligere og vanskeligere. Det maa derfor ogsaa fra vor Side billiges, at der alt nu træffes Forholdsregler til, at Staten kan træde hjælpende til i den trange Tid, der utvivlsomt vil komme i den forestaaende Vinter og vil komme til Huse i mange Hjem. Vi kan ogsaa tiltræde, at Hjælpen som foreslaaet skal ydes og gives gennem Arbejdsløshedskasserne, og at der træffes forskellige Bestemmelser, hvorved Adgangen til at nyde Hjælpen bliver lettere og hurtigere effektiv, end den nu er. Efter den Ændring, der er foretaget i § 2, hvorefter det skal godtgøres for Nævnet, at Nedsættelse af Arbejdstiden udgør mindst $\frac{1}{3}$, kan vi ogsaa tiltræde Bestemmelsen om, at Arbejderen, der arbejder visse Tider om Dagen, kan faa en Godtgørelse. Som Forslaget oprindelig var formet, var det Nævnet, der skulde afgøre, om Forholdet forelaa saaledes, at Arbejdstiden burde indskrænkes, medens det nu altsaa er overdraget Bedriftslederen selv at bestemme, hvorledes Driften bedst tilrettelægges, enten ved, at der arbejdes færre Dage i Ugen eller færre Timer paa de enkelte Dage; det skal nu kun godtgøres for Nævnet, at Arbejdstiden er blevet indskrænket.

Med Hensyn til selve § 2 er der i sidste Stykke indsat en Bestemmelse med Hensyn til Beregningen for de Arbejdere, der tjener mere end Fagets normale Arbejdsindtægt. Da der vil blive nedsat et Udvalg, vil man jo der kunne se nærmere paa dette Forhold;

jeg tror, det er for meget et Detailspørgsmaal til, at jeg skal opholde Tingets Tid længere med det her.

Under Hensyn til de overordentlig vanskelige Forhold, der sikkert vil hindre Fag, der ikke har Arbejdsløshedskasser, i at faa saadanne og skaffe den fornødne Reservecfond, er det foreslaaet, at Staten skal yde Bidrag i saadanne Tilfælde. Der er beregnet op til 150,000 Kr. til Hjælp til Dannelse af saadanne Reservecfonde. Denne Bestemmelse kan vi tiltræde. — I andet Afsnit foreslaaes det, at der skal ydes Tillæg til de løbende Understøttelser og en fast Hjælp efter Ophøret af den Understøttelse, der oppebæres efter Dyrtdsloven. Hertil vil der udkræves henholdsvis omtrent $1\frac{1}{2}$ Mill. og $6\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Endvidere er der foreslaaet at yde Huslejhjælp, hvilket vil beløbe sig til 3 Millioner. Det er altsaa i alt 11 Millioner. Det er jo mange Penge. Men vi erkender tilfulde, at de Tider, vi skrider imod, er saadanne, at der fra Statens Side maa ydes denne Hjælp.

I § 9 bestemmes der, at denne Ydelse skal ske gennem Statskassen, men $\frac{1}{3}$ af den samlede Udgift skal paalignes de enkelte Kassers Opholdskommune. Der er imidlertid allerede mange Kommuner, der vaander sig under de Byrder, der følger af Dyrtdsloven og ikke mindst af dens § 2, og jeg har set i Bladene, at der er Henvendelser under Vejs til Lovgivningsmagten om at kunne faa Hjælp til at udrede de fornødne Beløb. Under disse Forhold synes det mig ret betænkeligt, at vi her lægger en ny Byrde over paa Kommunerne, naar de ikke kan bære dem, de allerede har. Der findes ganske vist i § 9, 2det Stykke, en Bestemmelse om, at naar der skønnes at være forbundet „uforholdsmæssig store Vanskeligheder“ for de paagældende Kommuner med at udrede disse Beløb, kan de henvende sig til Indenrigsministeren, og efter Forhandling med Rigsdagens Finansudvalg kan de eventuelt blive fri. Jeg synes, at det vil blive meget vanskeligt at komme til et Skøn over, om der er „uforholdsmæssig store Vanskeligheder“ til Stede. Thi hvad er det, der fremkalder saadanne? Er det hele den paagældende Kommunes almindelige Styrelse, eller hvad er det? Den største Vanskelighed maa vel i Almindelighed være den, at Skatteprocenten er kommet saa højt op i den enkelte Kommune, at man mener, at man er naaet den Grænse, indenfor hvilken man med Ret og Billighed kan udskrive Skat hos Borgerne. Men hvorfor er denne Procent kommet saa